

Móra Ferenc: Madarak iskolája

Egy kisfiú nagyon szeretett volna fecske lenni. Azt hiszitek, talán szünyogpaprikásra éhezett? Ó, dehogy! Azért, mert azt hitte, hogy akkor nem kell neki tanulni.

Nohát, szerettem volna, ha tegnap látta volna ez a kisfiú, amit én láttam. Azt láttam, hogyan tanítja a nagy fecske a picit röpní. Fecskeanya kiharancsolta fiókáit a fészekből a tornác párkányára. Úgy gubbaszkodtak ott a buksik, mint az iskolás gyerekek a padban. Fecskeapa pedig kiült az eperfára, és onnan parancsolgatott:

– Gyerekek, csak csicseri! Bátran csak, ficseri!

Hárman szót is fogadtak, és átlíbbentek fecskeapához. Hanem a negyedik buksi csak lihegett, pihegett, a szárnyát is megemelte egy kicsit, de aztán csak visszalépett a párkányra. Csicsergett keservesen, hogy a röpülés nem neki való tudomány.

– Nem szégyelled magad? – koppantotta meg fecskeanya a feje búbját.

És taszított rajta a szárnyával akkorát, hogy nyaklevesnek is beillett. Erre aztán mégiscsak szárnyra kapott a buksi.

– Messze, messze, messze? – kiabált kétségbeesetten a levegőben, ahogy a levegőben bukdácsolt.

– Erre, erre, erre! – biztatták az apja meg a testvérekéi az eperfáról.

Tízszor tették meg az utat egy délelőtt a kislevesek a tornacról az eperfáig meg vissza. Akkor aztán az öregek azt mondták, hogy elég ennyi tudomány egy napra. Másnap azonban már a háztetőre is kihozták a fiatalokat. Harmadnap pedig már a szomszédban kóstolgatták a legyet, hogy ott jobb ízű-e, mint nálunk.

Azt is láttam már, mikor a gólya tanította a fiát békát enni. Az anyagólya röpült előre a békával a csőrében, a fia utána. Kétszer-háromszor megkerülték a kéményt, akkor az anyamadár följebb röpített, és kiejtette csőréből a békát. A gólyafióknak röpítésben kellett ezt elkapni. Ha nem sikerült neki, akkor az anyja megbúbozta.

Tyúkanyónak is sok baja van a csirkéivel, míg kitanítja velük az iskolát, mert a kisleveseknek is nehéz feje van kezdetben.

Bizony, bizony, mindenkinek tanulni kell, ha tudni akar!